

Abstrakt

Cieľom diplomovej práce je skúmať, ako sa Európska únia (EÚ) a jej inštitúcie vyrovnávajú s nekoherentnými postupmi vo svojej zahraničnej politike voči autoritárskym režimom. Hlavná výskumná otázka znie: Ako sa EÚ a jej inštitúcie vyrovnávajú so situáciami, keď postupujú nekoherentne? Práca využíva komparatívna štúdia Azerbajdžanu a Bieloruska v období od roku 2009 po rok 2024, teda od platnosti Lisabonskej zmluvy, ktorá mala zvýšiť koherenciu EÚ v jej vonkajších aktivitách. Práca pracuje s tromi hypotézami: Európsky parlament (EP) poukazuje na nekoherenciu a drží sa základných princípov a hodnôt EÚ, Rada EÚ ignoruje nekoherenciu a zameriava sa na kompromisy medzi členskými štátmi, Európska služba pre vonkajšiu činnosť (ESVČ) popiera existenciu nekoherencie, keďže by to znamenalo jej zlyhanie. Na verifikáciu týchto hypotéz je použitá jednak kvalitatívna analýza, vrátane polo-štruktúrovaných rozhovorov so zamestnancami ESVČ a odborníkmi, ako aj diskurzívna analýza politických dokumentov a mediálnych výstupov. Výskum zistil, že jednotlivé inštitúcie sa vyrovnávajú s nekoherenciou rôznymi spôsobmi. EP využíva dôslednú kritiku voči režimom, upozorňuje ostatné inštitúcie pri ich nekoherentných politikách a vyzýva ich k presadzovaniu normatívnej agendy. Rada EÚ sa vyrovnáva s nekoherenciou komplexným systémom rozhodovania, internou kritikou Komisie a obhajovaním role strategických záujmov nad hodnotami, avšak je si vedomá nekoherencia voči obom režimom. ESVČ výhradne odmieta nekoherenciu a tvrdí, že tieto prípady nemožno porovnávať. Takmer všetky hypotézy sa naplnili, s výnimkou Rady EÚ.